

DOMSTOLENS DOM (Niende Afdeling)

12. juni 2025 (*)

» Præjudiciel forelæggelse – social sikring – vandrende arbejdstagere – koordinering af de sociale sikringsordninger – forordning (EF) nr. 883/2004 – artikel 85, stk. 1 – ydelser, der skal betales i medfør af en medlemsstats lovgivning for en skade, der er indtrådt på en anden medlemsstats område – forpligtede institutioners krav over for en erstatningspligtig tredjemand – skadelidtes rettigheder – subrogation – grænser «

I sag C-7/24,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Retten i Svendborg (Danmark) ved afgørelse af 2. januar 2024, indgået til Domstolen den 4. januar 2024, i sagen

Deutsche Rentenversicherung Nord,

BG Verkehr

mod

Gjensidige Forsikring, dansk filial af Gjensidige Forsikring ASA, Norge, som mandatar for ^{Sagsøgte}
,

Gjensidige Forsikring, dansk filial af Gjensidige Forsikring ASA, Norge,

har

DOMSTOLEN (Niende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, N. Jääskinen, og dommerne A. Arabadjiev (refererende dommer) og R. Frendo,

generaladvokat: R. Norkus,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 26. marts 2025,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Deutsche Rentenversicherung Nord og BG Verkehr ved advokat T. Birch,
- Gjensidige Forsikring, dansk filial af Gjensidige Forsikring ASA, Norge, som mandatar ^{Sagsøgt}
, og Gjensidige Forsikring, dansk filial af Gjensidige Forsikring ASA, Norge, ved advokat
- den tjekkiske regering ved J. Benešová, M. Smolek og J. Vlácil, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved M.-L. Ehlers Defontaine og B.-R. Killmann, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 85, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1, berigtiget i EUT 2004, L 200, s. 1).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene Deutsche Rentenversicherung Nord (herefter »DRV-N«) og BG Verkehr (herefter »BG-V«) og på den anden side Gjensidige Forsikring (herefter »GF«), der er en dansk filial af Gjensidige Forsikring ASA, Norge, som mandatar for **Sagsøgte** (herefter »MP«) og i eget navn, vedrørende et regreskrav for ydelser betalt til enken efter en tysk statsborger, som afgik ved døden som følge af en arbejdsulykke, der indtrådte i Danmark.

Retsforskrifter***EU-retten***

- 3 Artikel 85, stk. 1, i forordning nr. 883/2004 bestemmer:
- »Såfremt en person modtager ydelser efter en medlemsstats lovgivning for en skade, der skyldes en begivenhed indtruffet i en anden medlemsstat, gælder følgende regler for den forpligtede institutions eventuelle krav over for en erstatningspligtig tredjemand:
- a) når den forpligtede institution efter den for denne institution gældende lovgivning er indtrådt i de krav, som modtageren har over for tredjemand, skal enhver medlemsstat anerkende denne indtræden
 - b) når den forpligtede institution har et selvstændigt krav over for tredjemand, skal enhver medlemsstat anerkende dette krav.«

Dansk ret

- 4 Følgende fremgår af § 1, stk. 1, i erstatningsansvarsloven af 24. august 2018:
- »Den, der er erstatningsansvarlig for personskade, skal betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, helbredelsesudgifter og andet tab som følge af skaden, samt en godtgørelse for svie og smerte.«
- 5 Denne lovs § 13, stk. 1, fastsætter:
- »Erstatning for tab af forsørger til ægtefælle eller samlever udgør 30% af den erstatning, som afdøde må antages at ville have opnået ved et fuldstændigt tab af erhvervsevnen [...]. Erstatningen udgør dog mindst 644 000 [danske kroner (DKK) (ca. 83 720 EUR)], medmindre der foreligger særlige omstændigheder.«
- 6 Den nævnte lovs § 17, stk. 1, bestemmer:
- »Ydelser i henhold til den sociale lovgivning, herunder dagpenge, sygehjælp, pension efter den sociale pensionslovgivning og ydelser i henhold til lov om arbejdsskadesikring, som tilkommer en skadelidt eller efterlevende, kan ikke danne grundlag for regreskrav mod den erstatningsansvarlige. [...]«
- 7 Samme lovs § 26a, stk. 1, fastsætter:
- »Den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed forvolder en andens død, kan pålægges at betale en godtgørelse til efterlevende, der havde en særlig nær tilknytning til den afdøde.«
- 8 Følgende fremgår af § 19, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven af 19. august 2022:

»Har en arbejdsskade medført døden, har den efterladte ægtefælle ret til et overgangsbetrag på 191 000 [DKK (ca. 28 830 EUR)] (2024-niveau), hvis ægteskabet var indgået før arbejdsskadens indtræden og samlivet bestod på tidspunktet for tilskadekomnes død. Beløbet reguleres efter § 25.«

9 Denne lovs § 20, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Den, der er berettiget til overgangsbetrag efter § 19, stk. 1-3, og som ved tilskadekomnes død har mistet en forsørger, eller som ved dødsfaldet på anden måde har fået sine forsørgelsesmæssige forhold forringet, har ret til erstatning herfor. Erstatningen fastsættes under hensyn til forsørgelsens omfang og den efterladtes muligheder for at forsørge sig selv, når alder, helbredstilstand, uddannelse, beskæftigelse samt forsørgerforhold og økonomiske forhold tages i betragtning.«

10 Den nævnte lovs § 77, stk. 1, er sålydende:

»Ydelser i henhold til loven kan ikke danne grundlag for regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt over for tilskadekomne eller deres efterladte [...] Tilskadekomnes eller de efterladtes krav mod den erstatningsansvarlige nedsættes, i det omfang der er betalt eller er pligt til at betale ydelser til de pågældende efter denne lov. [...]«

Tysk ret

11 § 46 i Sozialgesetzbuch, Sechstes Buch (VI) – Gesetzliche Rentenversicherung (sjette bog i lov om social sikring – lovbestemt pensionsforsikring, herefter »SGB VI«) fastsætter tildeling af enke- eller enkemandspension, såfremt den afdøde ægtefælle har været forsikret i den minimumsperiode, der generelt kræves.

12 § 116 i Sozialgesetzbuch, Zehntes Buch (X) – Sozialverwaltungsverfahren und Sozialdatenschutz (tiende bog i lov om social sikring – administrative procedurer på det sociale område og beskyttelse af sociale oplysninger, herefter »SGB X«) giver de sociale sikringsinstitutioner ret til at indtræde i de krav, som en modtager eventuelt har mod tredjemand, som er erstatningspligtig for de ydelser, som institutionerne var forpligtet til at tildele som følge af den lidte skade.

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

13 Den 15. juli 2015 kom X, der var en tysk statsborger, under arbejde som eksportchauffør for en tysk virksomhed til skade ved en ulykke, som skete, da han bistod med læsning af varer på sin lastbil på en af MP's forretningsadresser i Danmark. Som følge af sine kvæstelser afgik han kort efter ved døden.

14 MP anerkendte at være civilretligt erstatningspligtig i anledning af dødsfaldet. GF, som er selskabets ansvarsforsikringsselskab, udbetalte efter anmodning fra advokaten for enken efter den afdøde arbejdstager en forsørgertabserstatning til hende, der blev beregnet i henhold til dansk ret.

15 I øvrigt udbetalte DRV-N og BG-V, hvor afdøde var forsikret som tysk arbejdstager, en enkepension til afdødes enke i henhold til SGB VI's § 46.

16 Da SGB X' § 116 fastsætter en ret til subrogation i den afdøde arbejdstagers enkes krav mod en erstatningspligtig tredjemand for så vidt angår den således udbetalte pension, fremsatte DRV-N og BG-V krav om tilbagebetaling af denne pension over for MP og over for GF.

17 MP og GF afviste at imødekomme kravene med den begrundelse, at kravet ikke er hjemlet efter dansk ret. For det første svarer retten til enkepension i medfør af tysk lovgivning, som udbetales uafhængigt af dødsårsagen, således ikke til den ret til forsørgertabserstatning, som er fastsat i dansk lovgivning. Da GF for det andet allerede havde udbetalt denne forsørgertabserstatning til den afdøde arbejdstagers enke, kunne hun ikke gøre krav på yderligere erstatning i henhold til dansk ret.

18 Den 6. og 12. juli 2018 anlagde henholdsvis DRV-N og BG-V søgsmål mod MP og GF ved Retten i Svendborg (Danmark), som er den forelæggende ret, med påstand om, at det fastslås, at disse selskaber skal anerkende at være regrespligtige for de ydelser, der er udbetalt til den afdøde arbejdstagers enke.

- 19 Mens DRV-N og BG-V har medgivet, at den forsørgertabserstatning, der blev udbetalt til den afdøde arbejdstagers enke, blev beregnet i overensstemmelse med dansk ret, og at enken ikke kan gøre krav på yderligere erstatning i henhold til dansk ret, er de imidlertid af den opfattelse, at denne godtgørelse ikke blev udbetalt med frigørende virkning, idet MP og GF ikke var i god tro med hensyn til DRV-N's og BG-V's regreskrav.
- 20 De har i øvrigt gjort gældende, at betingelserne for og omfanget af de krav, som de er indtrådt i, skal fastlægges i overensstemmelse med tysk ret. Selv hvis omfanget af deres krav mod MP og mod GF skulle fastlægges i henhold til dansk ret, skal artikel 85, stk. 1, i forordning nr. 883/2004 fortolkes således, at de sociale ydelser, som de har udbetalt til den afdøde arbejdstagers enke, ikke efter deres karakter skal være identiske eller sammenlignelige med de ydelser, der er fastsat i dansk ret, for at der kan ydes erstatning. Det har således ikke været formålet med bestemmelsen at afskære en forpligtet social sikringsinstitutions krav mod skadevolder på grund af manglende identitet mellem ydelserne, som kan kræves efter henholdsvis lovgivningen i den medlemsstat, hvor den forpligtede sociale sikringsinstitution har hjemsted, og lovgivningen i den medlemsstat, hvor skaden er indtrådt.
- 21 Den forelæggende ret har anført, at hovedsagen indledningsvis rejser spørgsmålet om, hvilken af de omhandlede nationale lovgivninger der bestemmer omfanget af de krav, som en forpligtet social sikringsinstitution er indtrådt i. Dernæst ønsker den forelæggende ret oplyst, om et regreskrav forudsætter, at de sociale ydelser, der kræves tilbagebetalt, efter deres karakter er sammenlignelige med de ydelser, som skadelidte kunne gøre krav på i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor skaden er indtrådt. Endelig ønsker den forelæggende ret oplyst, hvilken betydning der skal tillægges udtrykket »efter deres karakter«, som Højesteret (Danmark) har anvendt i sin praksis på det pågældende område.
- 22 Dansk ret har på udtømmende vis præciseret karakteren af de forskellige erstatningsposter, som en skadelidt eller efterladte til en skadelidt kan rejse krav om som følge af personskade, såsom erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, svie og smerte, varige mén, tab af erhvervsevne, tab af forsørger, overgangsbeløb ved dødsfald samt godtgørelse for tort. De fleste poster er maksimeret til et nærmere fastsat beløb.
- 23 Af arbejdsskadesikringslovens § 77 følger endvidere, at erstatning opgjort efter erstatningsansvarsloven er subsidær til den erstatning, som skadelidte eller efterladte kan kræve sig tillagt efter arbejdsskadesikringsloven, og at arbejdsskadeerstatninger ikke kan danne grundlag for regres mod en erstatningsansvarlig skadevolder.
- 24 Hverken erstatningsansvarsloven eller arbejdsskadesikringsloven giver en efterladt ret til enkepension af den karakter og på den måde, der følger af SGB VI. Det er således ikke uden videre muligt at skabe identitet mellem DRV-N's og BG-V's krav om erstatning og den eller de tilsvarende erstatningsposter i erstatningsansvarsloven eller arbejdsskadesikringsloven.
- 25 Det er den forelæggende rets opfattelse, at det ikke fremgår klart af Domstolens praksis, om de materielle regler i lovgivningen i den medlemsstat, hvor skaden indtraf, kan begrænse den forpligtede sociale sikringsinstitutions regreskrav, i tilfælde af at de sociale sikringsydelser, der søges erstattet, ikke er identiske eller i hvert fald efter deres karakter ikke er sammenlignelige med det krav, som skadelidte ville kunne kræve erstattet i henhold til disse materielle regler.
- 26 På denne baggrund har Retten i Svendborg besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »Skal artikel 85, stk. 1, i [forordning nr. 883/2004] forstås således, at det er en forudsætning for den forpligtede institutions regreskrav efter bestemmelsen, at der i medlemsstaten, hvor skaden er sket, er hjemmel til den type erstatning eller godtgørelse, som der fremsættes regreskrav for, eller tilsvarende ydelse, som en følge af den hændelse som skadevolder er erstatningsansvarlig for efter skadestedets lov?«

Om det præjudicielle spørgsmål

- 27 Med spørgsmålet ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 85, stk. 1, i forordning nr. 883/2004 skal fortolkes således, at når en person i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den pågældende har bopæl, oppebærer en enkepension efter sin ægtefælles død som følge af en arbejdsulykke, der er indtruffet i en anden medlemsstat, og når lovgivningen i den første medlemsstat fastsætter, at den forpligtede institution, som udbetaler pensionen, har ret til at indtræde i kravet mod den tredjemand, der er erstatningspligtig for den skade, der følger af denne arbejdsulykke, er det en betingelse for denne forpligtede institutions regreskrav, at der i den anden medlemsstat findes et retsgrundlag, der gør det muligt at opnå en sådan pension eller en tilsvarende ydelse.
- 28 Artikel 85, stk. 1, i forordning nr. 883/2004 har til formål, at en social sikringsinstitution, der har udbetalt sociale sikringsydelse som følge af en skade, der er indtruffet på en anden medlemsstats område, over for den ansvarlige tredjemand skal kunne gennemføre de krav, den har i henhold til den for den gældende lovgivning, enten i form af subrogation eller i form af et direkte søgsmål. Denne ret for de nationale sociale sikringsinstitutioner er et logisk og rimeligt modstykke til, at institutionernes forpligtelser som følge af forordningens bestemmelser er udvidet til at omfatte hele Unionens område (jf. i denne retning dom af 2.6.1994, DAK, C-428/92, EU:C:1994:222, præmis 16).
- 29 Bestemmelsen er således en lovkonfliktregel, ifølge hvilken en national domstol i en sag, hvorunder et erstatningskrav gøres gældende mod skadevolderen, skal anvende lovgivningen i den medlemsstat, hvor den forpligtede institution har hjemsted, ikke alene med henblik på afgørelsen af, om institutionen lovligt er indtrådt i skadelidtes eller dennes efterladtes krav, men også med henblik på fastlæggelsen af karakteren og omfanget af de fordringer, som den forpligtede institution er indtrådt i (jf. i denne retning dom af 21.9.1999, Kordel m.fl., C-397/96, EU:C:1999:432, præmis 22).
- 30 Hvis den nationale domstol anvendte lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område skaden er indtrådt, med henblik på fastlæggelsen af omfanget af den forpligtede institutions krav, ville den således kunne foranlediges til helt eller delvis at fratage artikel 85, stk. 1, i forordning nr. 883/2004 dens effektive virkning. Dette ville navnlig være tilfældet, såfremt retten til indtræden eller det selvstændige krav i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område skaden er indtrådt, ikke omfattede visse typer fordringer, som den forpligtede institution på grundlag af indtræden eller som et selvstændigt krav kan gøre gældende i den medlemsstat, hvor den har hjemsted (jf. i denne retning dom af 2.6.1994, DAK, C-428/92, EU:C:1994:222, præmis 19).
- 31 Heraf følger, at bestemmelser som erstatningsansvarslovens § 17, stk. 1, der vedrører danske sociale sikringsinstitutioners regreskrav mod en tredjemand, der er erstatningsansvarlig for en skade, som har ført til udbetaling af sociale sikringsydelse, ikke kan finde anvendelse ved fastlæggelsen af, om og i hvilket omfang en forpligtet institution i en anden medlemsstat end Kongeriget Danmark har et krav mod den person, der er ansvarlig for en skade, som er indtrådt på dansk område, hvor de pågældende bestemmelser er gældende. Sådanne bestemmelser udelukker således ikke regres fra en forpligtet institution i en anden medlemsstat end den, hvor bestemmelserne er gældende (jf. i denne retning dom af 2.6.1994, DAK, C-428/92, EU:C:1994:222, præmis 22).
- 32 Artikel 85, stk. 1, i forordning nr. 833/2014 skal imidlertid alene sikre, at den forpligtede institutions eventuelle krav i henhold til den for den gældende lovgivning anerkendes af de andre medlemsstater. Bestemmelsen har ikke til formål at ændre de regler, der finder anvendelse ved afgørelsen af, om og i hvilket omfang skadevolderen har pådraget sig et erstatningsansvar uden for kontraktforhold. Spørgsmålet om tredjemands erstatningsansvar er fortsat undergivet de materielle regler, som normalt skal anvendes af den nationale domstol, ved hvilken skadelidte eller dennes efterladte har anlagt sag, hvilket principielt vil sige lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område skaden er indtruffet (jf. i denne retning dom af 21.9.1999, Kordel m.fl., C-397/96, EU:C:1999:432, præmis 15).
- 33 Heraf følger, at de krav, som skadelidte eller dennes efterladte har mod skadevolderen, og betingelserne for at anlægge erstatningssøgsmål ved domstolene i den medlemsstat, på hvis område skaden indtrådte, fastlægges efter denne stats lovgivning, herunder de relevante internationalprivatretnlige regler (jf. i denne retning dom af 21.9.1999, Kordel m.fl., C-397/96, EU:C:1999:432, præmis 16).
- 34 Den forpligtede institution kan kun indtræde i de således fastlagte krav. En sådan indtræden kan således ikke medføre, at ydelsesmodtageren får yderligere krav mod en tredjemand (jf. i denne retning

dom af 21.9.1999, Kordel m.fl., C-397/96, EU:C:1999:432, præmis 17).

- 35 Retten til indtræden omfatter desuden alene sådanne af de erstatningskrav, som tilkommer skadelidte eller dennes arvinger efter lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område skaden er indtrådt, som svarer til de af den forpligtede institution udbetalte ydelser og ikke erstatningskrav for ikke-økonomisk skade eller for tab af personlig karakter (dom af 16.2.1977, Töpfer m.fl., 72/76, EU:C:1977:27, præmis 19).
- 36 I det foreliggende tilfælde følger det i første række af den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 28-35, at spørgsmålet om, hvorvidt og i hvilket omfang DRV-N og BG-V i henhold til SGB X' § 116 kan indtræde i den afdøde arbejdstagers enkes krav på grundlag af de ydelser, som disse selskaber har udbetalt til enken i henhold til SGB VI's § 46, afgøres efter tysk ret, og at erstatningsansvarslovens § 17, stk. 1, i modsætning til hvad MP og GF har gjort gældende, ikke kan være til hinder for DRV-N's og BG-V's regreskrav, der hviler på disse krav, hvori disse selskaber er indtrådt.
- 37 I anden række kan denne subrogation derimod hverken skabe yderligere krav for enken efter den afdøde arbejdstager eller for DRV-N eller BG-V i forhold til krav, som enken er tillagt ved dansk ret.
- 38 Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, anerkender dansk ret i denne henseende ikke en ret til enkepension som den, der er indført ved tysk ret. Derimod bestemmer dansk ret indledningsvis i erstatningsansvarslovens § 13, stk. 1, og i arbejdsskadesikringslovens § 20, at den efterlevende ægtefælle har krav på en forsørgertabserstatning, som GF allerede har udbetalt til den afdøde arbejdstagers enke. Dernæst fastsætter erstatningsansvarsloven § 26a, stk. 1, en godtgørelse til efterlevende, der havde en særlig nær tilknytning til den afdøde. Endelig bestemmer arbejdsskadesikringslovens § 19, stk. 1, at der på visse betingelser ydes en overgangsgodtgørelse til den efterlevende ægtefælle.
- 39 Det bemærkes for det første, at det ikke fremgår klart af forelæggelsesafgørelsen, om den afdøde arbejdstagers enke i det foreliggende tilfælde havde krav på godtgørelse for svie og smerte, og om hun fik udbetalt en sådan af GF. Selv om den forelæggende ret i denne afgørelse har anført, at den ulykke, der ligger til grund for hovedsagen, ifølge Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i Danmark ikke gav enken ret til ydelser i henhold til arbejdsskadesikringsloven, såsom overgangsgodtgørelsen og forsørgertabserstatningen, der er fastsat i henholdsvis denne lovs § 19, stk. 1, og § 20, fremgår det ikke heraf, at denne vurdering er endelig, og at den derfor udelukker, at disse godtgørelser er relevante for tvisten i hovedsagen.
- 40 For så vidt som GF allerede har udbetalt en eller i givet fald flere af disse godtgørelser til den afdøde arbejdstagers enke, påhviler det for det andet alene den forelæggende ret at afgøre, om sådanne udbetalinger i henhold til gældende national ret har haft frigørende virkning for MP og GF med hensyn til de regreskrav, som DRV-N og BG-V har fremsat i forbindelse med deres søgsmål.
- 41 Hvad i tredje række angår spørgsmålet om, hvorvidt den forsørgertabserstatning, der er fastsat i dansk ret, og som GF har udbetalt til den afdøde arbejdstagers enke, i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 35, svarer til den enkepension, der udbetales af DRV-N og BG-V, bemærkes, at forordning nr. 883/2004 ikke indfører en fælles socialsikringsordning, og at det i mangel af harmonisering på EU-plan på dette område tilkommer hver enkelt medlemsstat i sin lovgivning at fastsætte bl.a. de betingelser, som giver ret til sociale ydelser (jf. i denne retning dom af 11.4.2024, Sozialministeriumservice, C-116/23, EU:C:2024:292, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).
- 42 Som den tjekkiske regering og Europa-Kommissionen med rette har gjort gældende, kan de ydelser, der udbetales efter en udløsende begivenhed, såsom en arbejdsulykke, følgelig variere betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat, og for strenge krav med hensyn til den krævede overensstemmelse mellem de ydelser, der er fastsat i de forskellige omhandlede medlemsstaters lovgivning, risikerer at fratage artikel 85, stk. 1, i forordning nr. 883/2004 dens effektive virkning.
- 43 Det må derfor fastslås, at den ret til subrogation, der er fastsat i en medlemsstats lovgivning for en ydelse, der udbetales i henhold til denne samme lovgivning som omhandlet i artikel 85, stk. 1, i

forordning nr. 883/2004, kan udstrækkes til at omfatte en ydelse, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område er indtruffet de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for en udløsende begivenhed, såsom en arbejdsulykke, når begge disse ydelser er tilstrækkeligt sammenlignelige med hensyn til deres respektive genstand og formål.

- 44 I det foreliggende tilfælde fremgår det, at den danske og den tyske ydelse tildeles som følge af familieforsørgerens død, og begge har til formål at kompensere nære efterladte for bl.a. tabt fortjeneste, som følge af at afdødes indkomst er bortfaldet.
- 45 Ifølge den forelæggende ret fastsætter arbejdsskadesikringslovens § 77, stk. 1, desuden bl.a., at de krav, som de efterladte efter den tilskadekomne har mod den erstatningsansvarlige, nedsættes, i det omfang der er betalt eller er pligt til at betale ydelser til de pågældende efter denne lov. Heraf følger, at genstanden for og formålet med forsørgertabserstatning i henhold til dansk lovgivning kan anses for at svare til de sociale ydelser, der udbetales i henhold til denne lovgivning som følge af en arbejdsulykke.
- 46 Under disse omstændigheder må det fastslås, at med forbehold af den forelæggende rets efterprøvelse er de to i hovedsagen omhandlede ydelser med hensyn til deres genstand og formål tilstrækkeligt sammenlignelige til, at den ret til subrogation, der er fastsat i SGB X' § 116 og omhandlet i artikel 85, stk. 1, i forordning nr. 883/2004, kan udstrækkes til at omfatte forsørgertabserstatning inden for de grænser, der er fastsat i dansk lovgivning.
- 47 Hvad i fjerde række angår den overgangsgodtgørelse, der er fastsat i dansk ret, og godtgørelsen for svie og smerte, som har været genstand for drøftelser mellem parterne i retsmødet for Domstolen, er det tilstrækkeligt at bemærke for det første, at de sagsakter, der er fremlagt for Domstolen, ikke indeholder de elementer, der er nødvendige for, at Domstolen kan give den forelæggende ret hensigtsmæssige oplysninger om, hvorvidt genstanden for og formålet med overgangsgodtgørelsen er tilstrækkeligt sammenlignelige med genstanden for og formålet med de ydelser, som DRV-N og BG-V udbetaler til den afdøde arbejdstagers enke. For det andet følger det af den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 35, at genstanden for og formålene med en godtgørelse, der tilsigter at yde erstatning for svie og smerte, ikke kan anses for at være tilstrækkeligt sammenlignelige med formålet med den enkepension, der i det foreliggende tilfælde udbetales af DRV-N og BG-V.
- 48 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 85, stk. 1, i forordning nr. 883/2004 skal fortolkes således, at når en person i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den pågældende har bopæl, oppebærer en enkepension efter sin ægtefælles død som følge af en arbejdsulykke, der er indtruffet på en anden medlemsstats område, og når lovgivningen i den første medlemsstat fastsætter, at den forpligtede institution, som udbetaler pensionen, har ret til at indtræde i kravet mod den tredjemand, der er erstatningspligtig for den skade, der følger af denne arbejdsulykke, er det ikke en betingelse for denne forpligtede institutions regreskrav, at der i den anden medlemsstat findes et retsgrundlag, der gør det muligt at opnå en sådan pension eller en tilsvarende ydelse, idet det er tilstrækkeligt, at de ydelser, der er fastsat som følge af en udløsende begivenhed, såsom en arbejdsulykke, i henhold til de berørte medlemsstats lovgivninger er tilstrækkeligt sammenlignelige med hensyn til deres respektive genstand og formål til, at den ret til subrogation, der er fastsat i den første medlemsstats lovgivning, og som er omhandlet i denne artikel 85, stk. 1, kan udstrækkes til at omfatte den ydelse, der er fastsat i den anden medlemsstat.

Sagsomkostninger

- 49 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Niende Afdeling) for ret:

Artikel 85, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger

skal fortolkes således, at

når en person i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor den pågældende har bopæl, oppebærer en enkepension efter sin ægtefælles død som følge af en arbejdsulykke, der er indtruffet på en anden medlemsstats område, og når lovgivningen i den første medlemsstat fastsætter, at den forpligtede institution, som udbetaler pensionen, har ret til at indtræde i kravet mod den tredjemand, der er erstatningspligtig for den skade, der følger af denne arbejdsulykke, er det ikke en betingelse for denne forpligtede institutions regreskrav, at der i den anden medlemsstat findes et retsgrundlag, der gør det muligt at opnå en sådan pension eller en tilsvarende ydelse, idet det er tilstrækkeligt, at de ydelser, der er fastsat som følge af en udløsende begivenhed, såsom en arbejdsulykke, i henhold til de berørte medlemsstats lovgivninger er tilstrækkeligt sammenlignelige med hensyn til deres respektive genstand og formål til, at den ret til subrogation, der er fastsat i den første medlemsstats lovgivning, og som er omhandlet i denne artikel 85, stk. 1, kan udstrækkes til at omfatte den ydelse, der er fastsat i den anden medlemsstat.

Jääskinen

Arabadjiev

Frendo

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juni 2025.

A. Calot Escobar

N. Jääskinen

Justitssekretær

Afdelingsformand

* Processprog: dansk.